

— Beck Ernő. Sok, sok osztogatnom hetenként, am kivánságának eleget hogy ez lehetetlen. A sűrű ny év előtt kiadtam a sem értem czélt, mint a lehetetlen azonban, hogy m. Így tán megfelelek zítányi Lola. Nincs az nevelő intézet a külföl-me járna. S így bizony etenként az ő szeretett zel testvérek. Kedves . — Murgu Jancsi. Ird maradt ki a színes műldel a kiadó-hivatalhoz, Vajda Ilonka. Nemes odó szép leveledet örömsros Jolán és Matild. ekből is kifakad a fájrnnyü gyilkosság fölött, ncs a hazában, de nincs ne osztozna ez érzel-a jövő számban.

NYZÉS.

zebánya) s Beck Ernő
) viszonzás fejébe kér-

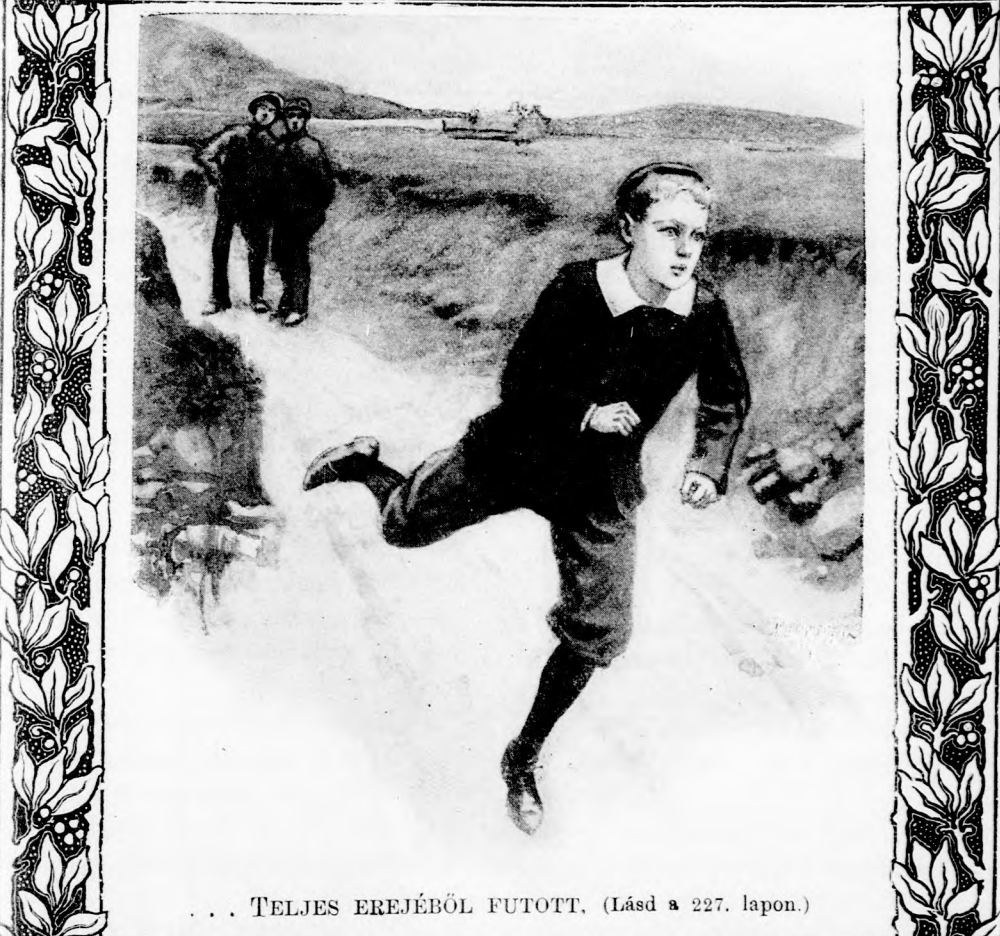
EMLÉK-SZOBRA.

tett királynénk em-
zik nagy ez ország-
minden jó magyar.
lt meg ez a gyűjtés,
gyed millió forintot
gyre növekszik.
zzá csatlakozik a
bb mutatja ki az
élra hozzám beér-

rczel Mártha 2 frt. —
erczel Olga 2 frt. —
ó bácsi 10 frt.

téhez diszes szin-nyo-
k. Egy bekötési tábla
k fél-évi folyamából
5 czim: Athenaeum
t. Ferencziek-tere 3.

eum-épület.
Budapesten.

... TELJES EREJÉBŐL FUTOTT. (Lásd a 227. lapon.)

Szerkeszti Forgó bácsi.

AZ ARANY-BÁNYA.

— Elbeszélés számos képpel. —

(Folytatás.)

DEZSŐNEK jó néhány pillanatra volt szüksége, hogy fölocudjon ámulatából, melybe Kálmán az ő csodálatos megjelenésével ejtette. Még ekkor is hűledezve szólt:

— Hol jártál, hogy ilyen állapotba jutottál? Csakugyan történt valami bajod? Otthon ugyan nyugtalankodtak miattad!

— Ej, ne fecsegj erről! Ugy is tudom. Legelőször is az szükséges, hogy senkinek ne szólj arról, amit látsz.

— No, hiszen csak azt próbálja! szólt Béni majdnem fenyegető hangon. Akkor én is mindjárt bemártom az urficskát, mert neki is van ám a rovásán, reggel ő is lent járt a bányában; el sem tagadhatná, mert én vezettem le.

— Így már jól van! mondá Kálmán szinte örvendezve. Szeretem, hogy te is benne vagy a csávában, mert így mindjárt könnyebb lesz az én dolgom, legalább is nem fogsz árulkodni.

Dezső büszkén hátra vetette a fejét.

— Árulkodni? Kinek tartasz engem? Nem árulkodom soha senkire. Ha valami veszedelmes kalandod volt, akkor inkább még sajnálom, hogy nem lehettem ott veled.

— No, beérheti egy napra a maga kalandjával ott a vízben, jegyzé meg Béni nevetve.

El is mondta röviden Kálmánnak a Dezső siralmas fürdő-kalandját.

— Ott kuporogna még most is a kopasz sziklán és talán pecsenyévé sült volna a déli forró napon, ha ki nem szabadítom.

— Nagyon jól van, mondá Kálmán. Így hát egy hajóban evezünk. De most nem érek rá sok beszédre; igyekeznem kell, hogy valamikép elhárítsam magamról a gyanút.

— Csak ne ijedezzen, Kálmán urfi! biztatta Béni. Eligazítjuk szépen. Nem szükséges, hogy valaki megtudja. Ki látta?

— Epp itt a baj! felelt Kálmán. Attól tartok, hogy az a kiállhatatlan Tarsoly Dávid látott és rám ismert. Ha elárul, mi lesz belőlem? Még talán börtönbe is kerülök.

Most ámult még csak Dezső nagyot.

— Hát mit csináltál? kérdé izgatottan.

— Soh'se beszéljessünk most arról, vágott közbe Béni. Nem hiszen, hogy Dávid látta; de ha látta is, el lehet azt tagadni. No, majd megvállik. Most az a legsürgetősebb, hogy senki se lássa Kálmán urfit ilyen állapotban. Jó volna, ha mentül hamarabb haza juthatna, de úgy ám, hogy észre ne vegyék. Dezső urfi talán segítségére is lehetne benne.

— Én is erre gondoltam, szólt Kálmán. Remélem, megbizhatom benned?

— Még kérdezed! Szívesen megteszek mindent, amit tehetek. Csak monddad, mit kívánsz?

— Legelőször is nem szabad elárulnod, hogy itt most találkoztál velem. Otthon én majd el tudom magyarázni, hol jártam egész nap.

— Lenn voltál a bányában, ugy-e? kérdé Dezső.

— Ne kutatgasd! Majd elmondom, ha jónak látom.

— Jól van no! De azt csak megmondhatod, ha tudsz róla: igaz-e, hogy szerencsétlenség történt a bányában?

an, mondá Kálmán.
n evezünk. De most
dre; igyekeznem kell,
írítam magamról a

szzen, Kálmán urfi!
zítjuk szépen. Nem
megtudja. Ki látta?
felelt Kálmán. Attól
állhatatlan Tarsoly
ismert. Ha elárul,
g talán börtönbe is

ak Dezső nagyot.
il? kérdé izgatottan.
sünk most arról, vá-
hiszen, hogy Dávid
el lehet azt tagadni.
ost az a legsürgető-
lássá Kálmán urfit
volna, ha mentül
na, de úgy ám, hogy
ő urfi talán segítsé-

oltam, szólt Kálmán.
n benned?

Szivesen megteszek
Csak monddjad, mit

m szabad elárulnod,
ál velem. Otthon én
arázni, hol jártam

yában, ugy-e? kérdé

Majd elmondom, ha

azt csak megmond-
gaz-e, hogy szeren-
nyában?

— Persze hogy igaz! Nagyon is tudom.
De hát most nem erről van szó, hanem
arról, hogyan juthatnék észrevétlenül haza?

— Az nagyon könnyü, felelt Dezső. Az
imént, hogy elindultam, nem volt más senki
otthon, csak Irmuska, aki alszik, meg a
kis Bözsike, aki a kertben vagy az udvaron
játszogat.

— Elég az. Ezek a haszontalan kicsikék
mindent kifecsegnek. És amióta eljöttél
hazuról, már a többiek is haza térhettek.

— Lehet azon segíteni, szólt Béni.
Dezső urfi menjen előre haza s nézzen
jól körül, kivált, hogy a kertben van-e
valaki? Ha a kertben nem lábatlankodik
senki, akkor én besegitem Kálmán urfit a
kerítésen át, a kertből pedig bejuthat a
szobájába úgy, hogy nem is kell a torná-
czon és a lépcsőn fölmennie. Hiszen tudja!

— Igaz a! kiáltott fel Kálmán örömmel.
Mégis csak ügyes kópé vagy te, Béni.

— Nem estem a fejem lágýára, felelt
Béni vigyorogva. De aztán számítok is rá,
hogy holnap nem felejtí el Kálmán urfi
azt a kis zsebóráát.

— Ne félj semmit. Hanem most már
siess, Dezső! Én ott a ház közelében leszek
a kerítés tövében. Te jól szét nézel és
ha látod, hogy a kert felől szabad az
ut, akkor a szobánk ablakából háromszor
nagyot füttyentsz. Érted?

— Hogy ne? Három erős fütty lesz a
jel, hogy jöhetsz.

— Most hát siess! Nincs vesztegetni
való időnk.

Dezső sarkon fordult és teljes erejéből
futott haza felé. (Lásd a képet a czimlapon.)
Tetszett neki ez a rejtelmes, izgalmas dolog;
szerette, hogy valami része van benne és
hogy segítségére lehet Kálmánnak.

Alig pár percz alatt otthon volt. Mély
csönd uralkodott a házban. A cseléd a
konyhában foglalatostkodott, a kis Bözsike
pedig már nem játszott a kertben, sem az
udvaron. Bizonyosan bele unt, hogy várja az
orvosságot, melyet ő, Dezső, ígért a beteg
bábuk részére; alkalmasint a szobában ját-
szogat. Más sem mutatkozott senki; tehát
a bácsiék még nem tértek haza, Irmuska
pedig még alszik.

— Nagyon jól van minden, szabad az
ut! gondolá.

Bement a szobájukba, melynek ablaka
a kertre nyílt. Kihajolt az ablakon és hár-
mat füttyentett, amily erősen csak birt.

Egy-két pillanat mulva már látta Kál-
mánt, amint a kerten végig fut, egye-
nest az ablak alá. Miért oda? Mihamar
kitünt.

Az ablak közelében egy nagy körtefa
állt s egyik vastag ága alig pár arasznyira
volt az ablaktól. Kálmán fürgén felkapasz-
kodott a fára s a vastag ágról az ablakba
lépve, innen beugrott a szobába. Dezső
kissé hűledezett ezen a némiképen mégis
nyaktörő vállalkozáson, de Kálmán moso-
lyogva szólt:

— Soh' se ijedezzel, sokszor megjártam
én már ezt az utat, még pedig este. Csak
azért nem gondoltam mindjárt rá, mert
most nappal van, amikor megláthatnak.
A te segítséged nélkül nem is mertem
volna megkoczkáztatni. Most már igazi
hü pajtásomnak tekintelek.

— Az vagyok is, leszek is. Nagyon
sajnálom, hogy nem lehettem veled...
nagyon szeretem az érdekes kalandokat.

— Csak hogy az érdekes kalandok néha
balul végződnek, szólt Kálmán és látható-
lag megborzadt.

Néhány másod-perczig szótlantul, mereven bámult maga elé. Aztán megrázta a fejét.

— No, csakhogy itt vagyok! Mert még át kell öltöznöm, tisztára kell mosakodnom. Még ebben is segíteni fogsz, mert vizre van szükségem, magam pedig ki nem mehetek.

— Hozok én mindjárt! felelt Dezső készséggel.

Fogta a kannát és kiment. Amint a vízzel vissza térőben volt, nagy boszúságára a kis Bözsike toppant eléje.

— Hol az orvosság? Nem hoztad el a bábuknak az orvosságot!

— Az ám, nem volt készen... majd máskor. Meggyógyulnak talán orvosság nélkül is.

— Nem hiszem. Lefektettem őket Irmuska mellé, gyere nézd meg.

— Jaj te kis nyughatatlan portéka! Irmuskát nem szabad zavarni. Ő is beteg, hadd aludjék!

— Alszik is. Nem zavartam fel.

— Akkor jól van. No, most menj az utamból, sietős a dolgom.

Bevitte a vizet s becsukta maga után az ajtót.

— Minden rendben van, még Irmuska is alszik, nem fog senki zavarni.

Kálmán szaporán hozzá látott s rövid idő alatt tetőtől talpig átöltözött, tisztára mosdott. Semmi különös sem látszott többé tajta. A mocskos ruhákat eldugta a szekrényébe.

— Igy ni! Ezeket majd éjjel kikefelem. kitisztogatom. Most már kinyithatjuk az ajtót.

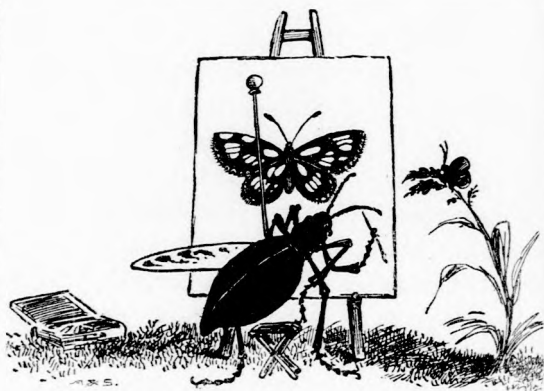
Épp ekkor hangok hallatszottak a lépcső felől.

— Megjöttek, szólt Dezső.

— Most már nem baj. És, tudod, majd te is azt fogod mondani, hogy én már rég itthon vagyok, mindjárt délután megjöttem. A többi az én dolgom.

(Folytatása következik.)

HIREK MŰVÉSZ.

ÉN vagyok Bogárffy Andor,
A híres festő művész.
Egy-két vonás ecsetemmel
S a remek-mű ime kész!

Szép kisasszony! Fogjon helyet
E növény-szál leghegyén!
Sok szép urat, uri asszonyt
Örökitek már meg én.

Hisz' valóságos szívárvány,
Mely élem ragyogva nyit!
Pilleházy Lepke nagysám,
Bámulom szép színeit.

Még csak egy fénypont szükséges...
Szárnya végére kivált...
Gratulálok! Nagysád olyan
Mint egy repülő virág!

. És, tudod, majd
 ni, hogy én már
 árt délután meg-
 olgom.
 tkezik.)

VÉSZ.

Andor,
 vész.
 mmel
 e kész!

ogjon helyet
 hegyén!
 asszonyt
 én.

írvány,
 va nyit!
 ysám,
 neit.

nt szükséges ...
 vált ...
 l olyan
 virág!

A KOMÉDIÁS GYERMEKE. (Lásd a 230 lapon)

A KOMÉDIÁS GYERMEKE.

(Képpel a 229. lapon.)

MENNEK nappal, mennek éjjel,
Járnak, járnak szüntelen —
Mig egyszer a falu-végen
A kis csapat megjelen.

Hej, ujjongnak a gyerekek.
Lesz komédia, bum bum!
Tessék, tessék besétálni
Mélyen tisztelt publikum!

És amíg a sátor előtt
A kintorna kornyikál,
És a feje bubján állva
A pojácza trombitál;

Mig mulatnak a gyerekek
És kacagnak nagy-vigan...
Ó, nagy bánat rejtezkedik
A ponyvának ráncziban.

Épp a vidám, a bolondos
Pojáczának kis fia —
Az fekszik ott, annak kellett a
Láztól sorvadoznia.

Mennek nappal, mennek éjjel,
Hőben, fagyban egyaránt —
Ki gondolna bíra-bajra,
Látva ezt a karavánt?

Az őrzője, vigyázója
A tudós Murzuk kutya;
Hü szemét kis gazdájának
Sápadt arczán nyugtatja.

Kívül harsog a kacagás:
»Pompás! Éljen! Hogy volt hogy?«
A pojácza eltiün... és a
Kis beteg mellett lerogy.

Van kereset, jutott bőven,
S a jóság ki nem apad!
»Orvost ide! Gyógyítsa meg
Az én beteg fiamat!«

KARIKA-REJTVÉNY.

S U A
V
K
J
I
O A A
Y
F
D
R
K

Ha a kezdőbetűt megleled és abból kiindulva a rákövetkező minden ötödik betűt feljegyzed, hazánk egy régi költőjének neve fog előtűnni. (Az össze tett mással-hangzók ez uttal elválaszthatók.)

A megfejtők névsorából elsőnek kisorsolt kapja utalom-nyereményül a következő mű-et:

„Apró szín-darabok“.

Gyermek-előadásokra gyűjtötte **Forgó bácsi**, több képpel, díszes vászon-kötésben. (A „**Forgó bácsi könyvtára**“ című sorozat egyik önálló kötete.)

ARANY KALÁSZ.

»A te szád nem arra való, hogy dicsérjen téged«, mondja egy régi bölcs példaszó nagy igazán. Aki jól végezte dolgát, ne rontsa le az érdemét a szájával; pedig ez hamar megesik, ha saját maga dicsérgeti magát. Mert ekkor az emberek előtt hivalkodó, dicsekvő színben tűnik föl, netni fognak hiúságán s fukarok lesznek a dicsérettel, így gondolkozván: »Minek dicsérjük, mikor már ugy is dicsekedik? Még elbizakodottá válnék.« -- Derék tettednek tehát mástól várd a dicséretét; »a te szád nem arra való.«

AZ ELVARÁZSOLT DENEVÉR.

— Mese hat képpel. —

HOL volt, hol nem volt, az Operenciás tengeren is túl; volt egyszer egy király, akinek csupa vigasság és dinom-dánom volt az élete. Az egész szomszédságban hetedhét országon túl sem akadt hozzá hasonló hatalmas király, mind csak az ő kedvét és barátságát kereste. No, ő sem bántotta a szomszédait, mert annyi volt az országa, kincese, hogy több már nem is köllött neki. A fejét sem törte sokat, mert hí séges és bölcs tanácsosai jól eligazították az ország dolgát. Nem csoda, ha így aztán nagyon megszokta a király, hogy minden szeszélye teljesüljön.

Egy napon vadászni ment a király. Vigan járta kísérelőivel a nagy erdőséget, sok jó vadat ejtettek zsákmányul, végre egy domb oldalán lepihentek és falatoztak. Amint ott heverésznek, szemébe ötlük a királynak egy omladékos vén vár torony a szemközti dombon.

— Miféle csuf rom az ott? kérdé.

— Biz' én nem tudom, felséges uram, felelt a fő-vadászmester. Mióta az erdőt

járom, mindig ilyennek láttam. Valami régi várkastély maradványa lehet.

— Le kell bontani, ne boszantsa más-
kor is a szememet! parancsolá a király.

— Meglesz, felséges uram.

— De ne legyen meg, mert baj volna!
szólalt meg egészen közlelől valaki.Haragosan ugrott
föl a király.— Ki merész
ellen mondani?Bizony elnémul-
tak, mikor látták,
hogy kicsoda. Mert
a bokrok mögül tö-
pörödött vén anyóka
lépett elő és szeli-
den, de félelem nél-
kül mondá:— Én szoltam, ó
király! És most kér-
lek, ne bántsd azt az
ócska tornyot. Nagy
a te birodalmad, ta-
lán soha sem is té-
vedsz többé erre a
tájra, nem áll utad-
ban az a vén torony.
Én lakom benne, a
tetejében pedig né-
hány ártatlan dene-
vér. Ne zavarj ki a
hajlékunkból!— Most már csak azért is megteszem.
Nekem ugy tetszik, hát ugy lesz.

Az anyóka intőleg emelte föl a kezét.

— Ne tedd, ne tedd, mert megbánod!

— Ugyan? szolt a király kaczagva.
Talán tőled ijedjek meg, förtelmes boszorka,
vagy azoktól a csuf denevérektől?

... TÁNCZRA KEREKEDETT.
(Lásd a 232. lapon.)

— Talán tőlem, talán a denevérektől. Csufak vagyunk, de neked nem vétettünk.

— Ej, már unom ezt a fecsegést. Fogjátok el, kötözzétek meg és vessétek tömlőczbe!

— Azt megtehetitek, de majd boszut állanak értem az én denevéreim. Ott fognak sujtani, szeszélyes király, ahol legfájóbban éri a szívedet.

Kissé össze rezzent a király, de tágitani már semmikép sem akart.

— Nevetséges volna! Ez a vén boszorka lánczra verve örökös rabságban lesz; a denevéreket pedig mind kipusztítatom.

Amint mondta, meg is tette. Az öreg anyókát a legmélyebb börtönbe csukták, még ott is lánczra verve tartották. Az ócska tornyot lerombolták. Azután pedig kihirdették a király parancsát, hogy minden denevért ki kell pusztítani az országban, még csak mutatóba se maradjon. De még a szomszéd országok királyaitól is megkivánta, hogy ugyanezt rendeljék el, mert különben haddal törreájok. Hát persze meg is tette valamennyi, mert annyi esze mindegyiknek volt, hogy

holmi hitvány denevérekért ne keveredjék háboruságba.

Ki is irtották rövid idő alatt mindenütt a denevér-nemzetséget, utoljára már száz aranyat is hiába tűzött ki a király jutalomul annak, aki még egy szál denevért kerit. Kiveszett annak a magja is, a király

pedig tánczra kerekedett örömeiben. (Lásd a képet a 231. lapon.)

— Így ni! Most pedig még a nevét és emlékét is kiirtom.

És kiadta a parancsot, hogy a denevérek még a nevét sem szabad kiejteni. Még az iskolás könyvekből is kitorölték a nevét, a diák népesség még csak hírét sem hallotta, hogy valaha denevér is létezett a világon. Csak öreg tudósok emlékeztek még reá.

Megint vigan élt a király, annál vigabban, mert lassanként nagyocskára nőtt a lánya, a gyönyörű király-kisasszony, aki

nek a kedveért egymást érte a bál, hangverseny és más mindenféle multság a palotában. Messzi országokból oda gyűltek a legdelibb királyfiak, kikre nagy országok néztek örökségül. Mindegyik szerte volna feleségül megnyerni a csoda-

... TÜRELMETLENÜL VÁRTA.

(Lásd a 233. lapon.)

kért ne keveredjék

elő alatt mindenütt
utoljára már száz
ki a király juta-
egy szál denevért
magja is, a király
dig tánczra kere-
dett örömeben.
ásd a képet a 231.
on.)

— Igy ni! Most
ig még a nevét
emlékét is kiir-

és kiadta a pa-
csot, hogy a dene-
nek még a nevét
szabad kiejteni.
az iskolás köny-
ből is kitörölték
nevét, a diák nép-
még csak hírét
hallotta, hogy

na denevér is
ett a világon.
öreg tudósok
keztek még reá.
egint vigan élt
ily, annál vigab-
mert lassanként
ocskára nőtt a
a gyönyörűki-
isasszony, aki-
e a bál, hang-
e multság a
ból oda gyül-
kikre nagy
Mindegyik sze-
rni a csoda-

szép király-kisasszonyt. De a király azt felelte:

— Akit a leányom választ, az lesz a vőm s annak adom fele királyságomat is. Vannak ugyan fiaim is, de nekik is marad elég. A leányom az én legkedvesebb gyermekem, azt akarom, hogy boldog és hatalmas királyné legyen.

Válogatott is a király-kisasszony sokáig. Végre azonban jött egy délcegz királyfi, aki ellen már igazán semmi kifogást sem tehetett, mert a királyfi deli volt és fiatal, vitéz, eszes, e mellett pedig kedves, nyájas, nemes szivü, ugy hogy az öreg király is azt mondta:

— No, már ennél különb vőt kívánni sem tudnék. Szeretném, ha a leányom ezt választaná.

No, ha szerette volna, hát meg is lett a nagy öröme, mert a király-kisasszony éppenségesen ugy gondolkozott.

Hát megtartották a kézfogót, aztán készültek a lakadalomra.

— Azt akarom, hogy a világ még száz esztendő mulva is megemlegesse az én kedves egyetlen leányom lakodalmát. Olyan vigalom lesz az, amelyet még se császárok, se királyok nem láttak soha.

Össze is gyültek hetedhét országról mind a császárok, királyok és mindenféle fejedelmek, feleségstül, fiastul, lányostul, ugy

hogy holmi kisebb hercegek, grófok ugy érezték ott magukat, mint ha csak vargá-
inasok volnának. Kétszáz szakács süttö-
főzött, hogy kijusson a pecsenyéből, tortából még a kis-inasoknak is.

Megvirradt a nagy ünep napja, már gyülekeztek is a vendégek a nagy-teremben; a királyleány-menyasszony pedig türelmetlenül várta (Lásd a képet a 232. lapon.) a jelentést, hogy már magára öltheti a fátyolt, palástot, itt a násznép a királyfi-vőlegénnyel. A násznép, az rég együtt volt, hanem a királyfi ugyancsak váratta magát.

— Parádéba öltözik, az sokáig tart, mondogatták.

De csak mult az idő. Egy órából kettő is lett s a királyfi csak nem jött. Az öreg király bosszankodott, a vendégek türelmetlenkedtek, végre izentek is a királyfinak, jöj-
jön már. De a fő-

hopmester holt-halovánnyan tért vissza.

— A királyfi vőlegény nincs a szállásán, nem is látta senki tegnapi este óta.

Volt nagy riadalom! Százan is keresték, kutatták... hiába. Ugy eltűnt, mint ha a föld nyelte volna el. Másnap is, harmadnap is hasztalan keresték, de még azután is. Az egész országban, de még a szomszéd királyságokban is kutatták. Sehol semmi nyoma.

... KENDŐBE KÖTVE VITT VALAMIT.

(Lásd a 235. lapon.)

Nagy csufság lett a tervezett fényes lakziból, a vendégek széteszlottak és hirét vitték.

— Megszökött a király-kisasszony vőlegénye, világgá bujdosott. Szép história!

Elbusult a szépséges király-kisasszony, az öreg királyt pedig ette a méreg és tehetetlen düh, szinte belebetegedett. Törte a fejét, hová tünhetett el az ő kedves királyfi veje? Nagy jutalmat tűzött ki annak, aki nyomra vezet. Hát egy napon jelentkezik a tömlöcz-őr és azt mondja:

— Felséges uram, sok esztendő óta ül a börtönben egy vén anyóka, olyan boszorka-féle. Ez most azt mondja, hogy amikor denevért látsz, akkor látod meg a királyfit is.

Eszébe jutott a királynak az a régi eset. Maga elé vezettette a vén anyókát, fenyegette, majd megkincseket ígért neki; de az anyóka nem mondott többet annál, amit a tömlöcz-őr jelentett. Csak azt tette még hozzá:

— Mondtam ugy-e, hogy megbánod!

Az anyókát vissza kísérték a tömlöczbe, a király tovább mérgelődött, a király-kisasszony pedig busult és bánkódott. Az egész

királyi palota, de az egész ország is csupa szomorúság volt, segíteni pedig nem tudtak.

— Nem értem ugyan, amit az a vén boszorka mond, dörmögte a király. De ha már úgy van, adnék egy zsák aranyat egy denevéért. Hanem hát hol vegyem, mikor mind kipusztítottuk!

A DENEVÉR BELE FOGÓZOTT A HAJÁBA.

(Lásd a 235. lapon.)

Bánta már, de hiába. Kihirdette a zsák aranyat jutalomul, de senki sem talált denevért.

Történt azonban egy napon, hogy a király-kisasszony a palota nagy kertjében sétálgatott két kis öccsével, a királyi hercegekkel. A kis királyfiak nagyon szerették testvérnéjüket s váltig sajnálták, hogy mindig olyan szomoru.

— Pedig olyan jó, oly kedves, soha senkinek sem vétett! szólt a nagyobbik. Ki bánthatta őt és miért?

— Nem tudom, mondá a kisebbik. Keressünk valamit, amivel fölvidítsuk.

Én tegnap annak a nagy fának az odvában láttam valami nagyon furcsa, mulatságos jószágot. Ha még ott van, elviszszük a nénénknek, hadd nevéssen rajta.

Kévessel utóbb a két kis királyfi nevetgélve közeledett a király-kisasszonyhoz.

ész ország is csupa
pedig nem tudtak,
a, amit az a vén
te a király. De ha
zsák aranyat egy
hol vegyem, mikor

Bánta már, de
ába. Kihirdette a
ák aranyat jutalo-
ul, de senki sem
lált denevért.

Történt azonban
y napon, hogy a
rály-kisasszony a
lota nagy kertjé-
n sétálgatott két
össével, a királyi
rczegekkel. A kis
rályfiak nagyon
rették testvérnén-
et s váltig sajnál-
t, hogy mindig
an szomorú.

— Pedig olyan
oly kedves, soha
kinek sem vétett!
t a nagyobbik.
bánhatta őt és
rt?

— Nem tudom,
adá a kisebbik.
essünk valamit,
vel fölvidítsuk.
fának az odvá-
n furesa, mulat-
ott van, elvisz-
evessen rajta.
is királyfi nevet-
ly-kisasszonyhoz.

Egyikök kendőbe kötve vitt valamit. (Lásd a képet 233. lapon.) Mivel az a valami izgett-mozgott a kendőben, a király-kisasszony mindjárt figyelmessé lett és kíváncsian kérdezte, mit hoznak?

— Hogy micsoda, azt nem tudjuk. Olyan csoda jószág, amilyennek soha hírét sem hallottuk. Szárnya van, de nem madár,

mert szőre van, nem tolla. A tanitónk soha sem említett ilyen bolondos állatot.

— Már ezt magam is szeretném látni!

A kis királyfi szét kezdte bontani a kendőt, de a fogoly állat egyszerre csak kiröppent és a király-kisasszony feje fölött kezdett keringeni.

— Juj, de förtelmes szörnyeteg! kiáltott

... LEHAJOLVA A KIRÁLY-LEÁNYHOZ. (Lásd a 236. lapon.)

fel a király-leány. Még bizony nekem támad!

Futni kezdett, de a denevér — mert az volt — széleseben utána suhant és belefogózott a király-kisasszony dus hajába. (Lásd a képet a 234. lapon.) Holtra rémülten sikoltozott, futkosott a király-kisasszony, de nem tudta lerázni a fejről az alkalmat-

lan vendéget. Testvérei is kiáltoztak s a nagy zenebonára mindenki elő rohant a palotából. Épp akkor értek oda, mikor a király-kisasszony a nagy rémülettől ájultan rogyott össze.

— Denevér! Szörnyűség! Hát van még? Meg kell fogni! kiáltozták nagy izgatottságukban.

Már nyultak is utána, csak hogy a denevér nem várta meg. Hirtelen felröppent és eltűnt, épp mikor a lárma a király is oda került. Mikor megtudta mi történt, váltig sajnálta, hogy meg nem fogták a denevért; sokáig azonban nem tünődhetett rajta, mert arra kellett gondolnia, hogy kedves leányát fölélesszék az aléltásgból. Ám ekkor következett még csak a nagy szomorúság: akár mit csináltak, a királykisasszony nem ocsudott fel többé. Bevitették, lefektették, mindent megpróbáltak... hasztalan. A királykisasszony élt ugyan, lélegzett, de nem ébredt föl. Élő halottá lett.

Jöttek hozzá a legtudósabb doktorok, de kárba vezett minden tudományuk: a királykisasszony csak úgy feküdt ott tovább, félig holtan, félig elevenen.

Most lett még csak nagy a siralom. Fele királyságát ígérte a király annak, aki segít a betegnek; de nem sikerült senkinek. Hanem egy napon megint csak jelentkezett a tömlöcz-őr és így szólt:

— Felsőges uram, azt mondja az a boszorka vén anyóka, hogy csak az éleszt-heti fel a királykisasszonyt, aki holtra ijesztette.

No, erre már végkép megállt a szegény királynak az esze. Mert hiszen aki a leányát holtra ijesztette, azt a denevért honnan kerítse elő?

Törte, váltig törte a fejét. Végre úgy hitte, hogy kitalált valami okosat.

Elő hozatta a vén anyókát a börtönből, levétette róla a láncokat, még le is ültette puha karos székbe és bünbánólag így szólt hozzá:

— Igazad volt, nagyon igazad volt, megbántam hajdani oktalan szeszélyemet! Téged meggyötörtelek keserves rabsággal, azokat

az ártatlan állatokat pedig kegyetlenül kiirtottam. Most már jóvá tenném, ha tudnám. Te bizonyosan tudod, hát segíts jó tanács-csal!

Az anyóka jó ideig gondolkozott. Aztán így szólt:

— No, mivel rátértél a jó utra, adok jó tanácsot. Azon a helyen, ahol lerontattad azt az ócska tornyot, építtess fényes palotát csupa nyitott ablakokkal és senkinek se legyen szabad oda belépni; csak a leányodat vitesd oda és te magad őrködjél mellette. És hirdesd ki, hogy azt a palotát az ártatlan denevéreknek építtetted, ott bántódásuk ne legyen. Mert él ám még sok és talán oda találnak.

Jól van, hát megtette a király és mikor a palota elkészült, oda vitette a beteg leányát, maga is ott maradt mellette.

Mikor esteledett, egyszerre csak zugást hall innen is, onnan is; minden ablakon röpül be a sok denevér, szinte megborzadt tőlük. Egyik pedig egyenest az alélt királyleányhoz röpült. A király fölugrott, hogy elkergesse onnan, de még egyet sem lépett, mikor ámulva látta, hogy a deli királyfi, az ő kiválasztott veje áll ottan és lehajolva a királyleányhoz (Lásd a képet a 235. lapon.) gyöngéden mondja:

— Szép királyleány mátkám, ébredj föl gonosz álmodból! Megszenvedtünk, de jóvá van téve a hiba, most már boldogok lehetünk.

A királykisasszony nagyot lélezett, s fölnyitotta a szemét s nyomban rá talpra ugrott. Nem volt már semmi baja.

Örült bezzeg az öreg király, siettek is mindjárt haza a királyi palotába. Utközben a királyfi elmondta, hogy akkor este a kert-

dig kegyetlenül kiir-
tenném, ha tudnám.
nát segíts jó tanács-

gondolkozott. Aztán

tél a jó utra, adok
lyen, ahol lerontat-
yot, építtess fényes
blakokkal és senki-
da belépni; csak a
te magad örködjél
hogy azt a palotát
ek építtetted, ott
Mert él ám még

e a király és mikor
a vitette a beteg
aradt mellette.

szerre csak zugást
; minden ablakon
szinte megborzadt
nest az alélt király-
ly fölugrott, hogy
g egyet sem lépett,
gy a deli királyfi,
ottan és lehajolva
képet a 235. lapon.)

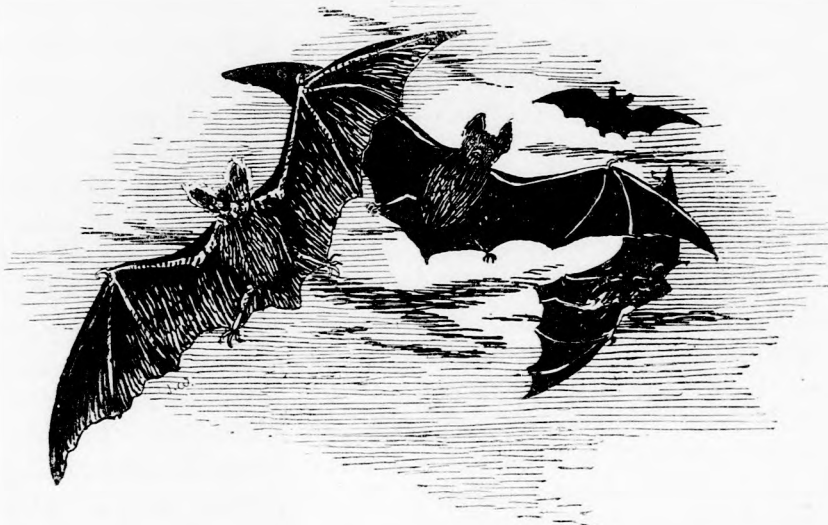
átkám, ébredj föl
envedtünk, de jóvá
ár boldogok lehe-

gyot lélekzett, s
omban rá talpra
mmi baja.

király, siettek is
lotába. Utközben
akkor este a kert-

ben sétált, egy denevér a hajába kapaszkodott, fölemelte s mire észrevette magát, hát már ő maga is denevér lett és azóta ott élt az odvas fában. Ő ijesztette holtra a király-leányt, mert így volt kirendelve. Szerencsére a király rá gondolta magát a jóra s így megtörte a varázslatot.

Volt most már nagy öröm, hogy megke-
rült a királyfi vőlegény. Ujra összehívták
a vendégeket s még nagyobb pompával
és vigsággal tartották meg a lakodalmat
hét hétig, hét napig; azután pedig bol-
dogan éltek sokáig és még máig is élének,
ha már meg nem haltak volna.

BORZ BÁCSI BARLANGJA.

— Állat-történet. —

NAGYON csöndes, békességet kedvelő és bizony már öregecske legény volt Borz bácsi. Elvonultan éldegélt kényelmes lakásában, mely nem a föld felett állt, hanem mélyen a föld alatt terült el. A domb tövében, sűrű bozóttal pompásan eltakarva, nyilott a bejárása, mely hosszú, szűk folyosóba vezetett; a folyosó végén azonban tágas üreg kínálkozott és itt, minden zajtól távol pihengetett Borz bácsi naphosszat. A föld-alatti mély üregbe alig hatolt be valami csekélyke világosság, de

nem is volt rá szükség, mert Borz bácsi egész nap szunyókálva hevergetett.

Nem szerette a zajt, társaságot, a környékbeli különféle néglábu és szárnyas állatok jóformán csak hirtől ismerték. Mert ők rendszeren már éjjeli nyugalomra tértek, mikor Borz bácsi este kisétált a hajlékából eleséget keresni. Csöndesen, óvatosan járt-kelt, nem háborgatta másoknak a nyugalomát s mikor pitymallani kezdett, szépen haza vonult és otthon békességben aludott.

Egy napon látogatója érkezett: Róka koma. Szívesen fogadta, bár ez a szokatlan esemény felzavarta szunyókálásából. Róka

koma irigyen nézett körül a tágas, mohával-füvel puhára bélelt barlangban.

— Nagyon kellemes lakása van, kedves Borz bácsi, mondá aztán édeskés hangon. Igazán nem is hittem, hogy ilyen kényelmesen tud berendezkedni.

— Bizony sok fáradságomba is került, kedves öcsém. De hát, tudod, én csöndes, itthon ülő remete vagyok; szükséges, hogy legalább a hajlékom legyen kényelmes.

— Persze, persze! Nagyon okosan.

Távozás közben azonban ilyenformát gondolt az irigy és furfangos Róka:

— Kitűnő lakás, éppen nekem való. Enyém is lesz az nem sokára. Nom hevergetsz te ott sokáig, együgyű vén Borz bácsi!

A környék összes négylábu és szárnyas lakói közt csakhamar gonosz hírek kezdtek keringeni Borz bácsi felől. Egyik is, másik is hallott valami retteneteset, amit az éjjel titokban sompolygó Borz követett el. Végre nagy gyűlést tartottak, melyen Róka koma volt a fő-szónok.

— Igazatok van, kedves barátaim, mondá. Ez a Borz bácsi titkos gonosztevő. Minap meglátogattam, hát mit láttam? Tele volt a barlangja legyilkolt áldozatai csontjaival. Béka, egér, sün, nyul, mókus, fűrj, fogoly és akár miféle más lábas-szárnyas jószág kerül az utjába, mind meggyilkolja. Igazán szörnyűség!

— Halál reá! Elpusztítjuk a szörnyeteget! kiálták mindnyájan. Nem tűrünk a határunkban ilyen gonosz ellenséget!

— Nagyon helyesen! szólt Róka koma. Legyetek hát rajta, hogy mentül előbb elpusztítsátok!

Nagyon jól tudta Róka koma, miért bizza ezt a feladatot másokra. De a többiek is

hamar észre vették, hogy könnyebb volt azt elhatározni, mint megcselekedni. Mert Borz bácsi nagyon szerette ugyan a békeséget, nem is bántott senkit, de aki őt akarta volna bántani, no, az holta napjáig megemlegeti. Lassujárásu, nehézkes mozgásu volt Borz bácsi, ámde szükség esetén bátor is. Hatalmas karmaival pedig épp oly veszedelmes sebet tudott ejteni, mint roppant erős fogaival Akibe ő bele harapott, annak pozdorjává töredezett a csontja. Ilyen mulatságra senki sem ásitozott.

Vette Borz bácsi észre, hogy ellensége mindenki, s boszantják, amikor csak tehetik, de csak messziről. Nem sokat törődött vele, rövid idő múltán már rá sem hederített. Járt nyugodtan a maga útján, esténként kisétált, megkereste élelmét: holmi gyökeret, növényeket, magvakat, vad gyümölcsöt; tudta, hogy nem vét vele senkinek, hát elégedetten éldegélt tovább.

Boszankodva látta ezt Róka koma.

— Magamnak kell dologhoz látnom, gondolá. Persze, én sem támadhatom meg, mert nagyon erős ficzkó; de furfanggal majd kifogok rajta.

S nagyon barátságos képpel újra ellátogatott Borz bácsihoz.

— Kedves szomszéd, mondá, találtam valamit, aminek én nem igen vehetem hasznát, de Borz bácsi talán kedvét leli benne.

— Ugyan? Mi volna az?

— Amott a majorsági kertben méhköpük vannak, tele a legpompásabb mézzel. Könnyű hozzájok férni. Ha kívánja, este elvezetem oda.

Méz volt Borz bácsinak a legkedvesebb csemegéje, csakhogy nagyon ritkán juthatott hozzá. Készséggel el is fogadta a szi-

könnyebb volt
selekedni. Mert
ugyan a békes-
nkít, de aki őt
az holta napjáig
ehézkes mozgásu
kség esetén bá-
pedig épp oly
ni, mint roppant
harapott, annak
ontja. Ilyen mu-
t.

hogy ellensége
or csak tehetik,
sokat törődött
r rá sem hede-
maga útján, es-
élelmét: holmi
akat, vad gyü-
vét vele senki-
lt tovább.
óka koma.

oghoz látnom,
madhatom meg,
de fufanggal
pel újra elláto-

ondá, találtam
igen vehetem
lán kedvét leli

ertben méhkö-
ásabb mézzel.
kivánja, este

a legkedvesebb
ritkán jutha-
fogadta a szí-

ves ajánlatot és este elsétáltak a kijelölt helyre. Csakugyan talált mézet bőven, lakmározott is kedvére és nagyon köszönte Róka komának a szives utbaigazítást. Róka koma pedig majd megpukkadt mérgében, mert arra számított, hogy az ezer meg ezer méh szurása megöli Borz bácsit. Ámde gazda nélkül számolt. A méhek dühösen rátámadtak ugyan Borz bácsira, de vastag bundáján át nem férhettek hozzá, Borz bácsi elégedetten tért haza.

— Jól van, akkor hát mást próbálok. Legközelebb, ha vadászok vesznek engemet üldözőbe, a Borz bácsi rejtekhelye felé futok. A sűrű bozótban könnyen odább illanok, de a vadászok rátalálnak a borzveremre és majd elbánnak Borz bácsival.

Ezt a tervét mindjárt másnap sikerült végre hajtania, még pedig a legkitünőbb eredménnyel. Még aznap találkozott Borz bácsival, aki busan ballagott az erdő felé.

— Hova, hová, Borz bácsi?

— Megyek, magam sem tudom hová, felelt Borz bácsi szomoruan. Vadászok jártak a lakásom tájékán, rábukkantak a bejárásra... gyanus tervekről beszéltek. Hát legjobbnak vélem, hogy elköltözöm régi lakásomból. Majd amott az erdőben áások magannak új hajlékot.

— Nagyon okosan. Ott sokkal bátorosabb.

Borz bácsi odább sétált, Róka koma pedig majdnem tánczra kerekedett örömeiben.

— No, kifogtam rajta! Enyém a szép lakás, most már elfoglalhatom. Ez az együgyü vén Borz bácsi úgy megijedt, hogy soha sem tér többé vissza erre a tájékra. Igy nem bánom, ha nem ölték is meg.

Azonnal be is költözött az üresen maradt lakásba és kényelmesen elterpeszkedett. Ilyen gyönyörű lakása senkinek sincs az egész róka-nemzetségben.

— Tudtam én, hogy célzt érek, szólt magához elégedetten. Akinek esze van, ügyes csellel és fufanggal mindig boldogul.

Elnyújtózott és elaludt. Egyszerre azonban gyanus zajra riadt fel. Fülelt, figyelt és csakhamar halálos borzalom fogta el. Tudta már, mi történik.

— Ó jaj! Végem van! Erről megfeledkeztem! Eljöttek a vadászok, hogy kiássák a borzot... helyette engemet fognak találni... de ó ó!... nekem sem fognak irgalmazni! Jaj, jaj! Hogyan meneküljek? Fufangos ész, most segits!

Biz' az most már nem segíthetett. A veremből csak egy kijárás volt. A vadászok égő csóvákat dobtak a verembe, Róka koma már fulladozott, kénytelen volt kimenekülni, de amint a nyiláson kiugrott, nyakába szorult a hurok, megfogták.

Vége volt. Életével lakolt gonosz fufangjáért.

FORTÉLYOS MADARAK.

FOGY a macska, kutya, róka gyakran meglepő fortéllyal él célja elérésére, arról számos példa van följegyezve. De nem csak a négy-lábu állatoktól telik ki ravasz fufang; a madarak is akár hány-szor nem közönséges cselet tudnak kifőzni az ő kis fejökben.

Példa rá a következő, nem rég történt eset.

Egy falusi ház udvarán a nagy házörző eb jóízűen lakomázott a kövér koncokon, melyeket a szakácsné dobott neki. Nem messze néhány éhes varju settenkedett, vágyakozva pillantva a jó falatok felé. Meg

is próbálták, hogy közeledjenek és egy-egy konczot elragadjanak, de kísérletök mindsannyszor csufosan megbukott, mert az eb résen állt s éppenséggel nem volt hajlandó az osztózásra. Ahányszor a hivatal vendégek nagyon is közelre merészkedtek, mérgesen rájok vicsoritotta a fogait s a varjak megszeppenve húzódtak hátra. De arról nem mondtak le, hogy megkerítik a jó falatot.

Néhány pillanatig mintha tanácskoztak volna. Semmi kétség, hogy hadi tervet állapítottak meg, még pedig olyan furfangosat, amilyenről az eb nem is álmodhatott.

Az egyik varju ugyanis hirtelen fölropent és az eb felé szállt, de nem előtte, hanem jóval a háta mögött bocsátkozott le a földre. Onnan lassan-lassan az eb felé közeledett. Ez nem láthatta, de csakhamar hallotta, mert a varju éhesen káromgott, még pedig most már egészen közelről. Az eb boszusan pillantott hátra és látta, hogy a torkos atyafi hátulról akar hirtelen rárohanni a konczra; mérgesen fölugrott tehát és üldözőbe vette az alkalmatlan varjut, futott is utána vagy husz lépést, de a varju persze felröppent a magasba, semmi baj sem érhetette.

Bezzeg érte nagy kár az ebet. Mikor vissza tért lakomájához, hüledezve látta, hogy nincs már ott semmi! Mialatt ő az incselkedő ellenség után futva hátat fordított, a többi varju gyorsan oda röpönt, fölszedte a kövér falatokat és szerencsésen odább is szállt a jó zsákmánnyal.

A rászédett eb mérgeledhetett kedvére... a furfangos varjuk kifogtak rajta.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« LV. köt. 13-dik számában közölt rejtett mondatok megfejtése:

Hadra ifjuság, tanácsra vénség.

Aki lop, az hazudni is szokott.

Tudatlan hatalmas, mindennek ártalmas.

Helyesen fejtették meg: Czakó Imre és Miklós, Pósch Boriska, Hampel Ferencz, Bach-

rach Laczi, Mérey Ágosta, Hollaki Ferencz, Fried Ernő és Béla, Boros Emmike, Graefl Márta és Paula, Stokinger Milike, Máder testvérek, Balogh Erzsike, Husz Miczike, Sárffy Andor, Bárdossy Valéria, Ney Albin, Badiacs Gizi, Veress Bözsike, Preisach Frida (részben), Toperczer Ödön, Zmeskáll Istványa, Ebeczky Gabriella, Jusztusz Hajnalka, Somogyi Margit és Jolán, Sziklay Vera, Kossaczky Gyula (részben), Veress Gizella, Gremperger Jolánka, Hollós László, Kazy Livia Angyal Miksa, Péterfy Vilma, Murgu Jancsi (részben), Nagy Lenke és Ernő.

A jutalom kisorsolása szabályszerűen megtörténvén, nyertes lett Veress Bözsike, Deés-Aknán, kinek a jutalom-könyvet (»Virágsokor«, költemények és elbeszélések, gyűjtötte Fűssy Tamás, emlékül jó gyermekeknek) a kiadó-hivatal megküldi.

*

A »Kis Lap« LV. köt. 12-dik számában közölt szószaporító feladvány megfejtését még beküldték: Böhmer Mariska (49), Koronthály Zoltán (28), Zádor György (38), Farkas Ilonka és Mariska (36), ifj. Ruber József (34), Bournáz Kamilla és Gizi (32), Preisach Frida (25), Belák Katicza (40), Fischer Irma (39), Markovics Ignác (35), Somogyi Margit és Jolán (16).

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Fóris Béla. Ismerem azokat a német-magyar fiukat, akik a magyar édes-anyjuk iránt való szeretetből tanulták meg a mi drága honi nyelvünket. De azóta, hogy utolsó levelöket vettem, már bajszok is serked s ketteje német hazáját szolgálja: egyik szárazon, a másik vizen. — Somogyi Margit s Jolán. Mélyen megilletődtem a ti újabb veszteségeken s szívből siratom el veletek Bélát, a ti jó testvéreket, akit a súlyos szenvedésben a »Kis Lap« olvasása vigasztalt meg, melyből még a halálát megelőző napon olvastatott magának. — Sziklay Vera. Csak hogy megint vig vagy és boldog. Annál vigabb és boldogabb, mert még az a te rövid betegséged is megértette veled az egészség becsét. — Schwabach Andor. Az a te »rejtett neved« jól van megszerkesztve, sőt meg is pingálva, de már egyszer, ilyen alakjában, megjelent. Más nevet keress és küldd be azt. — Belák Katicza. A »Kis Lap« szerkesztője Forgó bácsi. Se nem Forgó István, se nem Forgó András, se nem Forgó Pál vagy Péter. — Több levélről a jövő számban.

LEVELEZÉS.

Veress Bözsike (Deés-Akna Szolnok-Doboka vmgye) s Hüvös Róbert (Bpest József-Körut 31. b. sz.) szívesen visznozzák a képes lev. lapokat, ha nekik is küldenek.